

*címerük phallos és pallos,
ám az őrtoronyból korszerű hullanemző-
csövek meredeznek a négy világtáj felé.
Oktalan reménység, hogy pócegdörbe
fullad előbb-utóbb e társaság;
csak a száguldó temető
asszonyai végezhetnek velük
partvisra csavart ronggyal és vödörrel.*

OSZTOJKÁN BÉLA

Mint a szívdobbanást

*Látom én,
látom málló mirtuszait túlvilágra vágózó
katángkórót szedni,
látom kiszáradt árkok völgyében,
látom dögök és csontváz-hulladékok temetőjében,
látom málló mirtuszait túlvilágra vágózó
bikacsordák tipró patái alatt,
hússzínű márványsírkövek
lángjából röppent varjú-fellegek alatt,
látom a sikoltó szél bomlott futamodását
halom szemét-korhadék ágyból magasra kelni,
és látom, istenem, látnom kell,
amint alkonyt, szivettépő szép őszi alkonyt
sugároz róla a foltos szvetter is.
Anyám
krizantém-illat-boldogtalanságú
Anyám
meghalt és nagykeservesen felnőtt
csemetéidet sirató felhőszemű
Anyám
szelíd imbolygású, szellőtől is féltő gyertyaláng
Anyám
sohasem imádkozó, sohasem éneklő,
szent-áhitat-csengésű almavirág-szavú
Anyám
hínárcú
Anyám
bársonyfodor a szívemen.
Benned látom én gyalázatomnak
minden okát.
Látom minden okozóját;
rákfekete-francosfoszlásnak induló,*

vagy már nem is induló,
örökké ott rejtező,
vagy nem is rejtőző,
állandó mosolyalatti keservet —
mosolynélküli keservet,
keservet, keservet, keservet,
hordom magamban, mint a szívdobbanást.

Miféle fizetség ez.

Ki hozta a bűnt és honnan hozta nekem.
Ki pingálta feketére a lelkem.
Ki mondta, hogy lányokat főztek,
ki mondta, hogy gyöngye mellűeket
áldoznak a zsarátnok úrnak,
ki mondta, hogy áldoznak,
ki mondta, hogy kinek áldoznak,
és késemet,
ki adta kezembe
szemem szelídségét penge-hegyre tűző
átkos késemet,
s ki mozdította el bennem
hitemnek gyönyörű magaslatát,
és kicsoda oltotta ki belőlem
a szerelemnek fölfonódó lángját,
ki gyötört ily keményre,
gyorsan omló vályoggá,
ki gyúrta belém ezt a nagy-nagy
roskadást,
babilóni kemenceépítések idején.

Anyám.

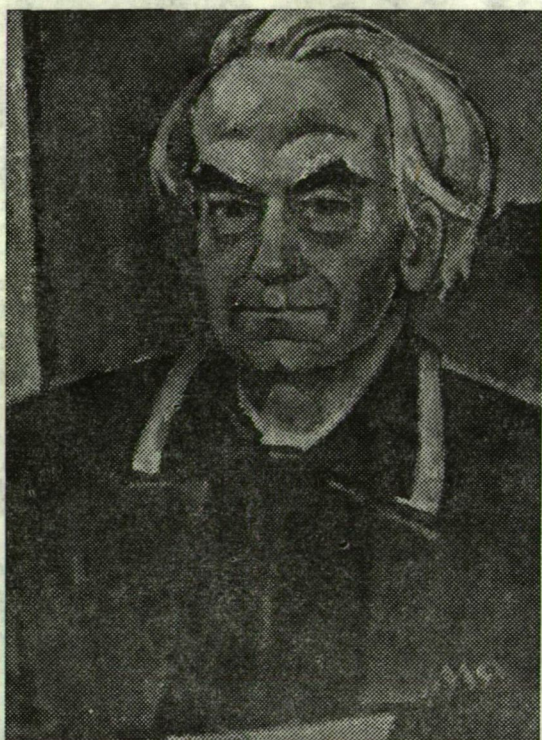
Menyegzők özvegye.
Szerelmes földönfutó.
Dércsípte lelkünket
mint árokparti kökényt
nékünk hűtös magyar utakon,
ki löki át a decemberbe
dideregni holdas éjszakán,
s ki vezérli tőlünk széles ívben el
hitünk nagy-nagy istenét,
hogyhát jön még dér,
ó jön bizony,
csahos-arcú konc-leső kutyákra is,
nékünk hűtös magyar utakon.

Este van, látlak, Anyám.

Hamarosan tűz lesz.

Piros rózsákat nyit az éjszaka.

Lobbanó lángjai mellett
a tűznek
kezdjük el énekeinket:
Vihar előtti dalt,
nem a perlekedők dalait,
szíviünk énekét vigye messze a szél.
Azt legalább
mert benne, Anyám — jól tudom én azt:
Kórházi ágyá csöndesült
minden akarat.

MOHI SÁNDOR: LÁSZLÓ GYULA ARCKÉPE